

Vladislavam Litauniekam - 110

1941. gada sākumā Rīgas arhibīskaps A. Springovičs par Višķu draudzes prāvestu iecēla jaunu, darbīgu un centīgu priesteri Vladislavu Litaunieku, kuru čekas ļaunā acs jau bija izraudzījusi par savu upuri nežēlīgai atriebībai un nolēmusi iznīcināt noslepķavojojot.

1941. gada 23. martā jaunais Višķu draudzes prāvests ar vilcienu devās uz Feimaņu draudzi palīdzēt tās prāvestam Kazimīram Stodam novadīt gavēņa rekolēkcijas. Priesteris V. Litaunieks nenojauta, ka jau izbraukšanas brīdī un vēlāk Višķu stacijā vairāki čekas ierēdņi sekoja un uzmanīja viņu, lai vilcienā apcietinātu un iznīcinātu kā bez vēsts pazudušu. Tādas metodes čekisti pielietoja jau kopš 1917. gada revolūcijas Krievijā un citās zemēs.

Vilcienā čekisti apcietināja priesteri V. Litaunieku un nākošajā Ārdavas pietātnē izsēdināja, kur viņus jau gaidīja "melnā Bertā" no Daugavpils cietuma. Čekisti bija nedaudz pārrēķinājušies, domādami, ka viņu ļauno rīcību neviens neredz un nesaņprot, kas notiek. Tomēr vilcienā bija vairāku ticīgo acis, kas pazina prāvestu V. Litaunieku un redzēja, kā pie izsēdināšanas čekisti viņu grūstīja un sīta turpat uz trotuāra, bet, iesēdinot "mel-

najā Bertā", vēl spēcīgāki sitieni tika atkārtoti tieši pa priesteri seju. Vēlīgi bija viņa piederīgo un draudzes locekļu mēģinājumi un centieni satikt viņu cietumā. 1941. gada 21. jūnijā Daugavpils cietumā prāvestu Vladislavu Litaunieku notiesāja uz nāvi ar mantas konfiskāciju par "valsts nodevību" un "kontrrevolucionāru" darbību. Apvairojumu kodeksā bija uzskaitīti komunistu pašu veidotie "pierādījumi" par Balbinovas (Indras) prāvesta mājas nodezīmāšanu, kontrrevolucionāriem sprediķiem un vēl līdzīgas apsūdzības, ar kādām komunistu čekistiem bija neizmeļamas rezerves. Kaut arī nāves soda pārsūdzībai bija paredzētas piecas dienas, priesteris tika nošauts 1941. gada 24. jūnijā.

Ir ievāktas autentiskas ziņas, ka prāvests V. Litaunieks pirms nāves sprieduma pasludināšanas un pēc tam līdz nāves soda izpildīšanai ir nežēlīgi mocīts, lai no viņa izspiestu pašrocīgi parakstītu atzīšanos. Šajā priesteri mocīšanas procedūrā aktīvi piedalījies arī čekas ārsts ar iešļircinājumiem upura atdzīvīšanai no bezsamaņas stāvokļa, lai pēc tam atkal turpinātu viņa mocīšanu.

Daži draudzes locekļi, viņu vidū arī skolotāja Marija Švede,

iedrošinājās pieprasīt izlaist no cietuma prāvestu V. Litaunieku. Taču par to viņiem nācās samaksāt ar savu dzīvību turpat cietumā.

Pēc vāciešu ienākšanas Daugavpilī 1941. gadā cietuma pagalmā tika atrasts masu kaps ar 11 upuriem, starp tiem bija arī prāvests Litaunieks, stipri sakropļots, salauztiem locekļiem, ar dzeloņstieple kroni galvā, uz krūtīm un muguras, dzīvām esot, izgrieztiem krustiņiem, zem nagiem sadzītām naglām utt.

Višķu draudzes locekļi viņu apglabāja savas baznīcas dārzā.

Gandrīz pusgadu Višķu draudzei nebija sava prāvesta. Sērojot par notikušo, baznīcā ticīgie lika uz altāra priesteri ornātu un kopīgi lūdzās...

(Teksts pie Višķu baznīcas ziņojumu dēļa)

Klāt augusts – Aglonas svētceļojumu mēnesis Latvijā. Svētceļojumu maršrutu tikls caurauž visu Latviju, veidojot satikšanās krustpunktus no visdažādākajām mūsu zemes vietām nākušiem svētceļniekiem. Arī šogad ne viena vien svētceļnieku grupa par naktsmītnes vietu izvēlēties Višķus – ciemu Daugavpils novadā, 19 km no Aglonas. Tā notika arī ar manu, Rīgas Sv. Magdalēnas draudzes, grupu pagājušā gada augustā – Aglonas svētceļojuma maršruts aizveda mūs uz Višķiem. Tur, baznīcas dārzā, mēs cēlām teltis naktsguļai, pēc tam pulcējāmies skaidrajā, no pelēkiem, šķeltiem laukakmeņiem celtajā baznīcā uz vakara Misi. Pēkšņi viens no svētceļniekiem man piedūrās pie pleca, norādot uz ziņojumu dēli tumšā baznīcas stūrī: "Izlasi!" Aiz ziņojuma dēļa stikla bija maza

ĪSA BIOGRĀFIJA

1909. 07. 28. – dzimis Rēzeknes apriņķī, Gaigalavas pagasta Bikavas draudzē

1928. – 1933. – mācījies Rīgas Garīgajā seminārā (Teoloģijas augstskolā)

1933. 05. 25. – iesvētīts par priesteri Rīgas Sv. Jēkaba katedrālē

1933. – 1934. – Rēzeknes draudzes vikārs, kādu laiku kalpojis arī par prāvestu Jaunbornes draudzē

1934. – 1937. – Spruktu draudzes prāvests (izveido jaunu draudzi un vada baznīcas celšanas darbus)

1941. 02. 05. – 1941. 03. 23. – Višķu draudzes prāvests

1941. 03. 23. – arestēts un ieslodzīts Daugavpils cietumā

1941. 06. 24. – pēc nežēlīgām mocībām, īsi pirms boļševiku atkāpšanās, nogalināts. Apbedīts Višķu baznīcas dārzā

1991. 09. 11. – Latvijas PSR Augstākā Tiesa atcēla spriedumu, kuru 1941. gada 21. jūnijā izdeva Baltijas Sevišķā kara apgabala Kara tribunāls par priesteri Vladislava Litaunieka nošaušanu un mantas konfiskāciju.

Rīgas Garīgā semināra audzēkņi 1932. gadā. V. Litaunieks – centrā

lapiņa ar priesteru mocekļa Vladislava Litaunieka dzīves un moku ceļa aprakstu. Tā es sastapos ar priesteri mocekli Vladislavu Litaunieku, kuram šogad 28. augustā apritēs 110 gadi.

Jaunais un tautā iemīļotais priesteris bija tikai 31 gadu vecs, kad mira 1941. gada 24. jūnijā pēc trīs mēnešus ilgas spīdzināšanas Daugavpils cietumā Baltais Gulbis. Ar viņu reizē cietumā aizgāja arī drosmīga jauna skolotāja Marija Švede, kura ar draudzeni bija pulcinājuši ļaudis pie cietuma vārtiem, pieprasot priesteru atbrīvošanu. Ar viņu reizē cietumā līdz nāvei tika spīdzināti arī daudzi citi Latgales cilvēki; tai laikā īpaša nežēlība tika vērsta pret katoļu priesteriem. Jaunā komunistiskā iekārta uzņēma apgriezienus – ar uzviju pildīja sava vadoņa, PSRS pirmā vadītāja V. Ļeņina uzsaukumu: "Mums ir jākonfiscē baznīca ar zvēriņu, nežēlīgu enerģiju un jāierobežo jebkāda pretošanās. Ir laiks iznīcināt garīdzniecību ar vislielāko noteiktību un nežēlību, ar tādu brutālītāti, lai tā to atcerētos uz gadu desmitiem. Jo vairāk reakcionārās garīdzniecības un reakcionārās buržuāzijas pārstāvju tiks nošauti, jo labāk mums tas būs. Mums ir jādod mācība visiem šiem ļaudīm tādā veidā, lai viņi vairs pat nedomātu par jebkādu pretošanos gadu desmitiem ilgi."

Pašreiz ne pie cietuma Baltais Gulbis, ne arī kur citur Daugavpilī neredzam nevienu piemiņas plāksni, kas liecinātu par 1941. gada šausmīgajiem notikumiem. Piemineklim uz Litaunieka kapa ir norauts krucifikss, atstājot vien nospiedumu ar tukšām naglu vietām kā liecību, ka te tas agrāk bijis, bet tad to ievērojuši metāla zagļi. Vai Baigā gada notikumi aiziet pagātnes nebūtībā, pamazām, bet neatgriezeniski

izplēn no tautas atmiņas tāpat kā blāvais krusta nospiedums uz priesteru mocekļa kapa pieminekļa?

Paaudze, kas piedzīvoja priesteri Litaunieku, nerunāja par piedzīvoto. Arī mana omīte bieži atgādināja: "Nekad nerunā skolā par to, ko dzirdi runājam mājās!" Omīte vienmēr juta bailes par mums, saviem ģimenes locekļiem. Par omītes brāli leģionāru, kurš daudzus gadus pavadīja lēģerī Vorkutā, es uzzināju tikai pēc viņas nāves.

Pieredzētais padomju okupācijas laikā iesēja dvēselē eksistenciālas bailes; tās lika klusociest – ciest iekšēji, nepārrunāt pieredzēto. Bija jāklusē un jādzīvo. Režisora Jāņa Logina priesterim Litauniekam veltītajā filmā "Mācītājs" uzrunātie laikabiedri runā, balsīm aizlūstot. 1941. gadā viņi bija bērni, kuru skaistā bērniņa jaunajā, plaukstošajā valstī tika neatgriezeniski sadragāta. Tāpat kā Latvija.

Priesteru Vladislava Litaunieka liktenis ir simbols latviešu tautas liktenim padomju okupācijas laikā, komunisma ērā. Tikai astoņus gadus vecāks par Latviju, jauns, izglītots, enerģijas un uzņēmības pilns, tautā ļoti mīlēts un cienīts sava krietnuma dēļ; darbojies daudzās Latgales baznīcās un skolās (Nagļos, Rēzeknē, Jaunbornē, Spruktos, Indrā, Višķos, Krāslavā). Viss, kam jaunais priesteris pieķērās, viņam gāja no rokas – ti, ka pabeigtas un celtas jaunas baznīcas, rūpīgi gatavotie sprediķi uzrunāja gan ticīgos, gan neticīgos; laikabiedri atceras, ka priesterim Litauniekam bija nepārspējams oratora talants, brīnišķīga balss. Kas priesteri pazina, tas viņu nespēja aizmirst nekad, un, kad viņš runāja, baznīcas bija tik pilnas, ka nevarēja durvis aiztaisīt. Apkaimes ļaudis ļoti mīlēja

LIECĪBAS

Vladislavs Litaunieks ir Kristus kviešu grauds. Svētais Latvijas mocekļis. Latvijas svētais – par tādu viņu nešaubīgi uzskata daudzi cilvēki, kuriem mājas altārī ir priesteru Litaunieka fotoattēls un kuriem viņš ir kļūvis par aizbildni, negaidot, kamēr Baznīca viņu oficiāli atzīs par svēto. Ir liecības par uzklautām lūgšanām smagos dzīves brīžos, ciešanās. Lūk, te dažas no tām:

Ar Vladislavu Litaunieku sastapos 2018. gada augustā, svētceļojuma laikā. Sākumā lūdzu par savu laulību, lai uzlabojas attiecības ar vīru, jo mums ģimenē ir sarežģīta situācija – vīramātei ir vecuma vājprāts, tas ietekmē gan mūsu attiecības, gan bērnus. Vīrs pārsvarā uzturas tālu no mums, citā pilsētā, kur viņam ir darbs, es palieku viena. Tas mani iedzina izmīsumā un lielā aizvainojumā, jo vīramātes aprūpe manī radīja ārkārtīgu nervu stresu. Katru dienu lūdzos, dažkārt pat izmisusi raudot skaļā balsī, sava mājas altārīša priekšā, no kura uz mani raugās arī priesteru Litaunieka bilde – viņš, protams, dabū dzirdēt visu, kas man uz sirds. Bija periods, kad vīramātei pievienojās vēl divu sirmgalvju aprūpe – kaimiņos dzīvoja divas deviņdesmitgadīgas māsiņas, kurām nebija neviena tuvinieka. Es nevarēju uzgriezt muguru un izlikties, ka tas uz mani neattiecas – priesteris Litaunieks uz mani skatās un man bija viņām jāpalīdz. Redzot, cik ļoti jaunākā māsiņa cieš par vecākās aiziešanu, es lūdzu priesteri Litaunieku, lai notiek brīnums, lai vecīte atlabst, taču tā nenotika. Viņa nomira, un pēc īsa laika viņai sekoja arī māsiņa. Abas mira man uz rokām. Tagad esmu mierīga. Nav tā, ka esmu ar visu samierinājusies, taču tas, kas ir brīnumaini, – manī vairs nav ne vēlmes atriebties, ne dusmoties; šajā sarežģītajā situācijā pamazām ir ienācis cits gars, manī ir miers, kā arī prieks par dzīvi, par visu labo, ko tā man dod. Sāku atgūties. Bez anti-depresantiem. Kaut vēl nesen biju uz prātā sajukšanas robežas, sākās atmiņas zudumi, panikas lēkmes... Tagad tā visa ir pagātne. Bez priesteru Litaunieka nepaiet neviena diena – rīta un vakara lūgšanas viņa bildītes priekšā. Protams, arī Mises Sv. Jāzepa baznīcā, kur mani ļoti uzrunā priesteru – Baskāju Karmelītu brāļu no Polijas – kalpojums. Es tomēr domāju, ka tas ir priesteru Vladislava Litaunieka aizbildniecības brīnums, ka tagad jūtos tik mierīgi un pašāvēģīgi, un klimats ģimenē pamazām uzlabojas, jo man ir spēcīgs aizbildnis, kas man palīdz. Es jūtos tā, ka priesteris Litaunieks mani burtiski aiz rokas ved ārā no grūtībām pie Dieva mīlestības, pie Dieva Gara brīvības un dziedināšanas, kuru izjūtu ar katru dienu arvien vairāk.

Anete

Ar priesteru Vladislava Litaunieka vārdu dzīvoju vairāk nekā desmit gadus. Esmu nodzīvojis bagātīgu mūžu, jūtu, ka priesteris no Debesīm palīdz kārtot manu dzīvi. Tajā gadā, kad filmējām lieciniekus filmai par Vladislavu Litaunieku "Mācītājs" (2006), laulājās mans dēls. Mani bērni ir beiguši pasaules labākās augstskolas. Mums Dievs ir devis divas brīnišķīgas mazmeitas. Vēlos to novēlēt katram! Kad veidojat kristīgus pasākumus, filmas, izrādes utt., naudu neskaitiet – Dievs visu iedos! Zinu, ko rakstu, mans "stāžs" šajā jomā ir no 1994. gada. Lai Dievs jūs visus svētī!

Režisors Jānis Logins

priesteri viņa vienkāršības un sirsnīguma dēļ. Novērtēja arī to, ka viņš pats darīja arī lauku darbus un nekad nebija redzams atpūšoties, bet vienmēr kādā darbā. Viņš piedalījās arī Indras baznīcas būvdarbos un Spruktu baznīcas torņu uzlikšanas darbos.

Vladislavs Litaunieks bija ticības mācības skolotājs bērniem vairākās apkārtnes skolās laikā, kad tieši katoļu priesteri bija tie, kas rūpējās par tautas izglītošanu – nesa izglītību Latgalē, dibinot skolas un skolojot bērnus. Sirmā vecumā priesteris Staņislavs Čužāns atcerējās: "Viņš manās atmiņās palicis tāds bērnišķīgs, maīgs, kluss... Es tolaik mācījos Krāslavas ģimnāzijā. Mums, visiem audzēkņiem, Gavēņa laikā pirms Lieldienām bija kopīga grēksūdze. Mēs, katoļi, organizētā veidā gājām uz baznīcu pie grēksūdzes. Ģimnāzijas direktors, priesteris Izidors Ancāns uzaicināja tieši priesteri Litaunieku, lai viņš mums pasaka mācību

pirms došanās uz baznīcu. Pirms priesteris Litaunieks iesāka runu, baznīcas tornī sāka zvani zvanīt un no torņa izlidoja kovārņi, kas tur bija apmetušies. Zvans nozvanija, iestājās klusums, bet pēc kāda laika putni atkal pa vienam atgriezās tornī. Priesteris Litaunieks šos putnus salīdzināja ar grēkiem. Līdzīgi tagad mums būs rekollekcijas – skanēs zvans, būs grēksūdze, lai mēs tos grēkus – kovārņus – aizdzītu prom. Tas bija priestera Litaunieka uzrunas sākums... Viņš runāja mierīgi, bez patosa, pat balsi nepacēla, bet tā mierīgi, no sirds viss nāca. Priesteris Vladislavs Litaunieks visu mūžu man bija atsvars negatīvajam."

1940. gada svētā Donata svētkos Krāslavas baznīcā priesterim Vladislavam Litaunekam bija uzticēts galvenais svētku sprediķis. Baznīca bija cilvēku pārpildīta, ļaudis stāvēja pat baznīcas laukumā, kur bija uzstādīti skaļruņi – visa Krāslava dzir-

Foto: V. Filipenoks

Pr. V. Litaunieka kaps pie Višķu baznīcas

Pamudinājumu lūgties V. Litaunekam veltīto novēnu saņēmu, uzklausot kādas draudzenes liecību. Daloties par garīgās dzīves pieredzi, viņa liecināja, ka Litaunieks ir liels palīgs, jo ir visistākais mocekļis un tāpat Dievam ļoti tuvs. Tajā laikā gatavojos savām laulībām. Bija daudzi organizatoriski darbi, pirmais lielais projekts, ko īstenojām kopā ar nākamo vīru. Nebija viegli atrast risinājumus, kas patik un ir pieņemami abiem. Vajadzēja pieslīpēties, kaut kur piekāpties. Nebija viegli. Tāpat laulājos gados, kad jau bija dzirdēti daudzu citu pāru stāsti, pieredze, t.sk. arī negatīva. Nezināmais biedēja. Vai mums viss izdosies? Šādā noskaņojumā apņēmos lūgties novēnu – nevis deviņas dienas, bet līdz pašām kāzām. Lūdzu Litaunieka palīdzību gan kāzu organizēšanā, lai visā ir miers un saskaņa, gan arī viņa aizbildniecību mūsu laulībai. Tagad varu liecināt, ka kāzas izdevās ļoti skaistas un atceros tās ar siltu smaidu, visvairāk par to, ka bijām ar vīru vienoti. Vēl vairāk varu teikt paldies par savu laulību. Ja salīdzinu draudzēšanās, saderināšanās posmu līdz kāzām un pašu dzīvi laulībā, man gribas teikt, ka viss skaistais un labais tā pa istam sākās pēc tam. Ar katru gadu ir labāk, jo mēs arvien vairāk viens otru iepazīstam un vairāk viens otram uzticamies. Esmu pateicīga Dievam un saku paldies arī Litaunekam par viņa aizlūgšanām! Ceļš vēl nav beidzies, un es ceru uz viņa atbalstu arī turpmāk.

Ingrīda

Režisora Jāņa Logina veidoto dokumentālo filmu "Mācītājs", kas ir stāsts par priesteri-mocekli Vladislavu Litaunieku, redzēju pirmizrādē 2007. gada pavasarī. Tas bija dažus mēnešus pirms uzsāku studijas Garīgajā seminārā. Priestera Vladislava dzīves piemērs mani vienmēr ir iedvesmojis, jo, pirmkārt, viņš, tāpat kā es, nāk no Latgales un, otrkārt, mani uzrunā viņa kā draudzes gana dedzība un varonība, apliecinot ticību Dievam un uzticību Baznīcai. Kad mācījos Garīgā semināra 3. vai 4. kursā, manās rokās bija nonākusi priestera Vladislava fotogrāfija ar lūgšanu. Es to turēju savā lūgšanu solā un, kad bija kādi grūtāki brīži aicinājuma ceļā, atlika paskatīties uz šo fotogrāfiju un saprast, ka var būt vēl daudz lielākas grūtības, kuras ir pārvaramas, protams, Dieva spēkā.

Mums, šodienas Latvijas priesteru paaudzei, ir jābūt pateicīgiem priesterim Vladislavam par viņa dzīves liecību, jo viņš un citi viņa laikabiedri iznesa priesterības krustu cauri ļoti grūtām ticības vajāšanām un nepārtrauktā ķēdē tas ir nodots mums. Manuprāt, tas, ka mēs šodien varam brīvi kalpot un daži no mums pat iegūt labu izglītību, studējot ārzemēs, tādējādi pilnveidojot savu priesterisko formāciju un dodot pienesumus Baznīcai Latvijā, zināmā mērā ir iespējams, pateicoties tam, ka priesteris Vladislavs un arī citi tā laika priesteri uzticīgi kalpoja Dievam un Baznīcai un saglabāja ticību tautā padomju okupācijas gados.

Priesteris Renārs Birkovs

dēja priesteru Litaunieku runu. Tajā pašā laikā ielās gāja strādnieki demonstrācijā ar paceltām dūrēm, dziedādami revolucionāras dziesmas. "Lai mani sit krustā, lai mani vajā, bet es nekad neatteikšos no savas pārliecības, no savas reliģijas, no savas ticības!" atklāti sludināja priesteris Vladislavs Litaunieks.

Kur nu vēl lielāku daudzi jaunās padomju iekārtas acīs! 1941. gada 23. martā čekisti viņu vilcienā ceļā no Indras uz Daugavpili apcietināja, un ar to sākās priesteru Vladislava Litaunieka trīs mēnešus garais ciešanu ceļš, kas ilga līdz viņa nāvei 24. jūnijā.

Krāslavas dekāns Jāzeps Lapkovskis (1920–2005) atmiņās par brāli Aloizu rakstā, ka viņš drīz pēc sava laikabiedra Litaunieka nāves fiziski jutis nomocītā priesteru tuvumu un dzirdējis it kā viņa balsi, kas saka, kāpēc cilvēki caur viņa aizbildniecību nelūdz no Dieva kādas žēlastības, ka viņš varētu daudz ko palīdzēt. Tas viss atkārtojies vairākas reizes.

Priesteris Litaunieks ir simbols visiem Latvijas komunisma laika ticības vajāšanu upuriem – aiz viņa stāv "liels pulks" to, "kas nākuši no lielām ciešanām un savas drānas mazgājuši un tās balinājuši Jēra asinīs" (Atkl 7,9–19.13–14). Vladislava Litaunieka mocekļa ceļš gan bija īpaši nežēlīgs – jūtot, ka nespēj uzvarēt jaunā priesteru garu, komunisti izpaudās ar patoloģisku naidu.

Latvijas ticības mocekļu upuris nevar būt bijis velētiģis! Vairs nedrīkstam kļūstēt un ļaut aiziet aizmirstībā mūsu svētajiem! Tieši otrādi – viņi ir pelnījuši, ka ikkatrā Latvijas baznīcā būtu izveidota mocekļiem veltīta kapela, īpaša piemiņas vieta ar stendiem ar priesteru-mocekļu fotogrāfijām un dzīvesgājumu latviešu un angļu valodā. Ikviens, kas ienāk

mūsu baznīcās – katolis, luterānis, nejaus vietējais garāmģājējs vai ārzemju tūrists –, izlasīs šo informāciju un ielaidīs to savā garīgajā laukā. Tādējādi mēs viņus iedzīvināsim, aktualizēsim arī savā ticības dzīvē. Ja pieminēsim viņus savās lūgšanās un lūgsim viņu aizbildniecību par Latviju, tad ļausim sākt darboties viņiem mūsu dzīvē un drīz vien pieredzēsim, ka notiks brīnumu lietas, lieli pavērsieni par labu gan mums, gan Latvijai. Jo, ja kviešu grauds "nomirst, tas nes daudz augļu" (Jņ 12, 24–25).

Vai iespējama priesteru Vladislava Litaunieka un pārējo Latvijas ticības mocekļu, komunisma upuru, beatifikācija – oficiāla izsludināšana par svētīgajiem Romā, Vatikānā? Šo jautājumu esmu uzdevusi Latvijas katoļu Baznīcas galvenajām personām vairākkārt, taču joprojām palikusi bez atbildes. Saprotu, ka pagaidām šī īpašā žēlastība tiek atstāta mūsu lūgšanu ziņā. Tāpēc arī tev, cienījamais lasītāj, tiek piedāvāta novenna – deviņu dienu lūgšana priesteru mocekļa Vladislava Litaunieka godam.

Lūgsim par mūsu svētajiem mocekļiem, lai viņu upuris nebūtu bijis velētiģis! Lūgsim par viņu beatifikāciju! Nodosim Latviju Vladislava Litaunieka un visu komunisma ticības vajāto aizbildniecībā! Lai uz paaudzēm paaudzēm mūžīgā piemiņā Latvijā tiek turēts viņu lielais un svētais upuris!

*Anete Veldre
Rakstā izmantoti Zaigas
Melkertes un Manetas
Anševicas grāmatas "Priesteris-
mocekļi Vladislavs Litaunieks"
materiāli*

NOVENNA PRIESTERA MOCEKĻA VLADISLAVA LITAUNIEKA GODĀM

Lasījums no Jāņa atklāsmes grāmatas (7, 9–10.13–14)

"Tad es redzeju lielu pulku, ko neviens nevarēja saskaitīt, no visām tautām, ciltīm, tautībām un valodām stāvam tronā un Jēra priekšā, apģērtus baltās drānās un palmām rokās, kas sauca, skalā balsi sacīdami: "Slava mūsu Dievam, kas sēd tronī, un Jēram!" Un viens no sentēviem jautādams sacīja man: "Kaš ir tie, kas tērpti baltās drānās? Un no kurienes viņi nākuši?" Šie ir tie, kas nākuši no lielām ciešanām un savas drānas mazgājuši un tās balinājuši Jēra asinīs."

Lūgsimies!

Visvarenais un žēlsirdīgais Dievs, Tu mums dāvā priesterus pēc Savas Sirds līdzības, darot tos spējīgus uz upurgatavu mīlestību pēc Jēzus Kristus, Labā Gana, parauga. Tādas mīlestības papildīts, priesteris Vladislavs Litaunieks, līdzalibnieks Kristus ciešanās, ar visu savu dzīvi liecināja par Kristus mīlestības spēku naida un melu vidū un, palikdams uzticīgs Dieva priesteris, izcietā lielas mokas un mira mocekļa nāvē, kļūdamas komunistiskā režīma upuris.

Uzticam viņa lūgšanām mūsu dzimteni un Latvijas Baznīcu. Lai priesteru Vladislava Litaunieka dzīves liecība un mocekļība nes bagātīgus augļus, dāvājot Latvijai garīgu atdzimšanu, svētus priesterus un kristīgu tautu dedzīgu ticībā. Tu, kas dzīvo un valdi mūžīgi mūžos. Amen.

Priesteri Vladislav, aizlūdz par mums!

Tēvs mūsu..., Esi sveicināta, Marija..., Gods lai ir...

Priesteri un mocekli Vladislav, aizlūdz par mani! Ar savu dzīvi, ciešanām un nāvi tu tik ļoti līdzinājies pašam Kristum – izlūdz man no Dieva žēlastību, kuru lūdzu, (minēt savu lūgšanas nodomu), ja tas saskan ar Dieva gribu. Amen.

(Desmitajā dienā ieteicams piedalīties Svētajā Misē.)

